

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. K. i B. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się J. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od odwołującego się J.K. na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 listopada 2015 r. oddalił apelację J.K. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 24 kwietnia 2015 r., którym oddalono odwołania J. K. i B. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 7 marca 2014 r., stwierdzającej że B. M. jako pracownik u płatnika składek J.K. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 13 czerwca 2013 r.

Zainteresowany J. K. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 83 § 1

k.c. w związku z art. 22 k.p., art. 3 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez stwierdzenie, że B. M. podlega od 13 czerwca 2013 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania umowy o pracę u płatnika składek J. K. , a także o zasądzenie kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od zainteresowanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i

bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Nie jest więc takim zagadnieniem pytanie o to, „czy w świetle art. 83 § 1 k.c. w zw. art. 22 k.p. art. 3 k.p. uprawnione jest przyjęcie, iż umowa o pracę jest pozorną, pomimo świadczenia pracy przez pracownika i odbierania jej rezultatów przez pracodawcę i braku świadomości oraz zamiaru ich obojga wywołania innych aniżeli wprost wyrażonych w umowie skutków prawnych”, jeżeli wziąć pod uwagę, że osoba, która składa pozorne oświadczenie woli, nie ma rzeczywistej woli wywołania skutków prawnych, składający takie oświadczenie stara się jednak wywołać u osób trzecich przekonanie, że ma zamiar wywołania skutków objętych symulowaną czynnością prawną. Świadomy akt pozorności obejmować musi strony symulowanej czynności prawnej, stąd między stronami tej czynności musi istnieć tajne porozumienie co do tego, że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje albo jest inny niż ujawniony. W pojęciu pozorności mieści się zatem akt utajnienia pozornego charakteru czynności symulowanej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1998 r., II CKN 816/97, niepublikowany, z dnia 15 stycznia 2003 r., IV CKN 1623/00, niepublikowany, z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 70/07, niepublikowany i z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 684/04, „Izba Cywilna” 2006 nr 3, s. 52). Treść złożonych oświadczeń woli, zamiar wywołania skutków prawnych lub brak takiego zamiaru i akt utajnienia

pozornego charakteru dokonywanej czynności należą do okoliczności faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 79, z dnia 27 lipca 2000 r., IV CKN 91/00, niepublikowany, z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1233/00, niepublikowany i z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 278/06, niepublikowany), wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania kwestii przedstawionej przez skarżącego rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym. W istocie zatem chodzi o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska co do zarzutów postawionych w kasacyjnej podstawie naruszenia prawa materialnego, a odnoszących się do prawidłowości zastosowania art. 83 k.c. w ustalonych przez sąd okolicznościach faktycznych i kwalifikacji tych okoliczności w kategoriach pozorności, czego nie można uznać za wykazanie przesłanki „przedsądu” w postaci występowania istotnego zagadnienia prawnego.

Skarżący nie zdołał zatem przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.